

INSCRIȚIE PENTRU NOUL AN

Cind anul nou pășeste peste cimpia iernii
Sunind în furturi limpezi ca-n strune de argint,
Impodobește-l calea și ramuri verzi așterne-l!
E anul nostru tânăr. Și pașii lui nu mint.

Cind anul nou începe, nu-i spune bătrânește:
„Cum ai să fii? Mai darnic? Mai bun, mai dîrz ca
ierii?”

Răspunsuri n-o să capeși, căci nu-i stă în puteri;
Doar tu-l cîrmăștii pe dînsul. Nu dînsul te cîrmăștie.

De vrei să fie anul trăit deplin, în miez,
Cu patru anotimpuri îmbelșugate-n roade
Gătește-te de luptă, dă muncii tale ghies.
— Și anul o să-ți fie așa cum îl se cade.

Amar scria odată Grigore Alexandrescu,
Mînd în călimara tristeții pana sa:
„Și vine-un an, și trece, și altu-l moștenește,
Și ce nădejdi dă anul, aceluia le ia”.

Așa era odată... Iar azi, cînd anii noștri
Și-au lepădat cojocul de-obidă și necaz,
Îți amintești adesea de ce spuneau strămoșii,
Și mai adînc îți-i dragă viața ta de azi.

Noi n-asteptam ursita să ne-o aîlăm în zodii.
Cu mîinile-amîndou o îaurim pe ea;
Ci stele or fi multe, ca simburii în rodii,
Dar una doar e-a noastră: împurpurata stea.

De-aceia cînd copiii în viri de brad o pun
Să lumineze seara voioasă-a sărbătorii,
Această stea veghează să fie anul bun,
Și-n raza-i, viitoru-și trimite vestitorii.

NINA CASSIAN

Intre DOUA REVELIĂRI

Vă mai amintii? Parcă era ieri cînd rușeam prima fiică dintr-un nou calendar. Trecură abia primele ore ale anului care astăzi își numără ultimele clipe. Zorii zilei se revărsau peste țară anunțînd o vreme frumoasă, un an plin de bucurii și izbînzii. Chiar așa și notam în ziarul nostru din acea zi. „Dimineața e caldă și liniștită. Oamenii care au petrecut toată noaptea ca să cinstescă noul an, se întorc acasă. Sînt veseli, plini de exuberanță, fetele mai poartă încă în păr beteala sărbătorii. Fiecare începe această zi încărcat de visuri și planuri, planuri pentru un an întreg. Le vor înfăptui? Dacă i-am opri să-i întrebăm ne-ar răspunde, fără îndoială — da! Un „da” optimist, pentru un an viitor.”

...Așa a început anul 1962. Să deschidem în continuare paginile ziarului. Ce se scria în prima zi a anului 1962 în „Știința ti-

REPORTAJ din reportajele anului 1962

neretului”? Iată titlurile: „1962: primele zile — primele succese în muncă”. „Din abatajele frontale ale celui mai mare bazin carbonifer din Valea Jiului, Lupeni, au fost extrase în prima zi de muncă din 1962 peste 1000 tone de cărbune cocsificabil de bună calitate”. „La Reșița, colectivul oțelăriei „Martin a produs în primele zile ale anului peste plan 130 tone oțel”. „Studentii se pregătesc de examene”. „Mii de elevi în tabere de odihnă”.

Simple știri, sosite din toate colțurile țării, în care se poate citi hotărîrea de nestrămîtat a oamenilor muncii de a face din 1962 un an de mari victorii, un an memorabil pentru istoria Republicii Populare Romîne. Un sentiment tonic, forță și încredere în capacitățile creatoare puse în valoare de orînduirea noastră socialistă se desprinde din rîndurile „Chemării consfătuirii pe țară a țărănilor colectivști” — publicată în prima zi a lunii ianuarie.

„Veniiți cu toată încrederea alături de noi — spune Chemarea adresîndu-se țărănilor întovărășiți și cu gospodării individuale — alături de marea mulțime a țărănimii, de țărănimia colectivistă. Muncind toți laolaltă în gospodării colective, pe tot întinsul țării, vom fărîi bunăstarea și fericirea pentru toți, pentru noi și familiile noastre. Să pară în soarele lunii iunie, cînd se coace grîul, țara toată poleită cu aur”.

Răsfoim colecția ziarului. Primele săptămîni ale anului. O pagină întreagă cu

VASILE BĂRAN
EUGEN FLORESCU

(Continuare în pag. a III-a)

Un manuscris din anul 2000

Și știe că au existat destui scriitori care au avut norocul să găsească manuscrise vechi, în sticle, lăzi, poduri, subsoluri și, însoțite de scurte comentarii personale, le-au publicat drept ale lor. Istoria literaturii este plină cu astfel de întâmplări fericite. În ce mă privește, n-am avut, pînă acum, parte de o asemenea ocazie și, mărturisesc cinstit, nici n-am așteptat-o. Cu atât mai mult, deci, am rămas surprins cînd, acum cîteva zile, mi-a fost dat să descopăr și eu un manuscris. Surprins mai ales de faptul că manuscrisul nu era un glas din trecut, ci pur și simplu din... viitor. M-am exprimat exact, nu vă mirați! Știu prea bine că timpul este ireversibil și curge într-o sin-

gură direcție, dar faptele sînt fapte și manuscrisul respectiv era într-adevăr un manuscris viitor. L-am descoperit pe cînd mă gîndeam la un angajament pe care-l luasem cîndva, împreună cu alți prieteni, de a ne întîlni neapărat la revelionul anului 2000. Cîntînd să-mi închipui cum va fi întîlnirea noastră, în fața ochilor mi-a apărut deodată acest manuscris. Un caiet simplu, de buzinar, care se odihnea pe biroul unei încăperi din redacția „Științei tineretului”. Părea un jurnal intim. Oricît mă consider de discret, nu m-am putut stăpîni să nu-mi arunc ochii pe el. Apoi l-am citit pînă la capăt. Mi-a rămas atît de bine întipărit în minte, încît transcriu, cuvînt cu cuvînt. Ar fi și picat să nu procedez ast-

fel. Nu sînt prea mulți cei care au avut ocazia să citească un manuscris viitor.

Azi, 30 decembrie, redactorul șef îmi promisese că, în secunda cînd voi depune articolul „2000” voi putea pleca pentru trei zile. L-am depus azi, dis-de-dimineață, dar n-am plecat. Nu-mi pare rău decît pentru că va trebui să plec tocmai mîine, cu un tren electric pînă la Constanța. O oră și jumătate de drum însemnă prea mult, jirește, pentru o asemenea distanță, dar n-am încotro. Locurile la toate cursele zilnice de avion sînt ocupate de o săptămîină. Este de neînchipuit cîtă lume vrea să-și petreacă anul nou pe litoral, de cînd s-a deschis

marea plajă-seră de la Costinești! Va trebui deci să merg cu trenul electric, dar voi fi totuși alături de Magda atunci cînd toți sateliții artificiali vor semnaliza: „Oameni de pretutindeni! A venit anul nou 2000! Fericire și bunăstare tuturor!”. Pînă la tren mai sînt cîteva ore și pot să-mi notez în jurnal cîte ceva. Mai întîi n-am fost prea încîntat cînd mi s-a repartizat tema „2000 înainte de 2000”. De altfel, titlul nici nu era acesta. Acum arată destul de bine. L-am găsit eu. Mi s-a spus doar atît: „Răscolește în biblioteca Academiei și află cum își imaginau cei dinaintea noastră anul 2000. Trebuie să fie interesant”. Pentru un reporter „de teren”, ca mine, nu e o plăcere să te îngroapi în bibliotecă. Dar conducerea gazetei pîmbă reporterii de colo-colo,

și poate că nu procedeză rău. Mai ales că una din cele trei specialități pe care le am (în afară de aceea de gazetar) este istoria. De cînd, la bibliotecă n-am cîntat prea mult. Noile fișiere automate mi-au procurat, în cîteva minute, o listă înspăimîntător de lungă. Oamenii dinaintea noastră reveneau deseori la această temă, realitățile necunoscute ale anului 2000 îi atrăgeau cu o forță irezistibilă. Sincer vorbind, nu prea înțeleg de ce, 2000 e o cifră ca toate altele. Poate o socoteau ca pe un fel de simbol al viitorului! Pentru mine (mai ales că a trebuit să-mi amin plecarea) acest an nou nu e în niciun caz mai important decît

MIHU DRAGOMIR

(Continuare în pag. a IV-a)

Știința tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XVIII, seria II nr. 4240

6 PAGINI — 30 BANI

Luni, 31 decembrie 1962

În Editura politică au apărut:

GH. GHEORGHIU-DEJ
Articole și cuvîntări 1961—1962

A XV-a aniversare
a Republicii Populare Romîne
Expunere făcută la ședința solemnă
a Marii Adunări Naționale
— 29 decembrie 1962 —
Broșura a apărut într-un tiraj de mază

În pag. a II-a

• Blitz (Convorbire pe un peron de gară)

În pag. a IV-a

• Revelionul de altădată

În pag. a V-a

• În locul rubricii de humor

Poveste simplă

Sînt momente cînd stiloul și carnetul de note trebuie schimbate cu buchetul de flori. Cînd reporterul se cuvine să fie discret. Cînd curiozitatea profesională — cea de obicei atît de lucidă — trebuie să se înfrîngă, înlocuindu-se cu libertatea deplină a sentimentelor. Cînd...

— Vîno diseară la noi...
— Vîno neapărat!
Și primisem... Paraschiv Angereu și Maria, soția lui, ambii muncitori la Fabrica de confecții și tricotaie „București”, adresaseră invitația nu ziaristului, ci o-mului cu care discutaseră de atîtea ori și chestiuni, din afara producției, chestiuni care nu se-nscriu, aparent, în cercul preocupărilor reportericești imediate.

Așternînd pe hîrtie impresiile acestei seri, o fac fără intenția unui reportaj „captivant”, ci știind prea bine că faptele care alimentează însemnarea de față au intrat de mult în firescul cotidian; ele aparțin miilor, zecilor de mii de familii muncitorești ale patriei, diferențele fiind de ordin strict personal, formal dacă vreți. Dar faptele, liniile mari, sînt pretutindeni aceleași. Le notez ca pe niște coordonate ale anului 1962; lucruri simple, firești, nespuse de firești și de simple, dar în aceeași vreme istorice, înscriindu-se în vastul tablou al epocii noastre.

Conversația acestui seri, desfășurată în decolul apartamentului nou, lîngă fereastra pe care fulgi pictau miniaturale traiectorii astrale, a înodat o seamă de su.

biete într-o linie unică, rezumativă: ce a însemnat anul 1962 pentru familia lui Paraschiv Angereu. Am discutat despre asta fiindcă eram în ajunul Anului Nou. Fîndcă formulele tradiționale, de neuitat în asemenea circumstanțe: „Mai trecu un an!”, bilanțul amănunțit și se impune ca un corolariu firesc. Și fîndcă eram, poate, prea tineri cu toții, ca să ne amintim de vremuri mai vechi...
Dar să vi-i prezint, pe scurt, pe prietenii mei. Paraschiv are 27 de ani; e un tînar nu prea înalt, cu o față rotundă, peste care trece des un suris de adolescent — larg, uimît, întrebător, bucuros. Și mai tînră pare Maria; are 25 de ani, dar pe lîngă Costel, copilul lor, un mic uriaș care împlineste patru ani la fabrica de confecții și tricotaie „București”, adresaseră invitația nu ziaristului, ci o-mului cu care discutaseră de atîtea ori și chestiuni, din afara producției, chestiuni care nu se-nscriu, aparent, în cercul preocupărilor reportericești imediate.

Ca muncitorii ai marii fabrici de confecții, o seamă de nouăzeci și nouă în care, cum spunem și mai sus, „senzaționalul” lipsește. (De-pinde, evident, de unghiul din care le cercetezi, de valorile epice și afective pe care le pretindem „senzaționalului”). În anul acesta, Paraschiv, vechi frunțas al întrecerii, a fost propus pentru școala de maștri, cu o durată de învățatură de 3 ani; o va urma, începînd de la anul... (Eveniment care,

în treacă fie spus, i-a făcut să renască o veche ambiție: aceea de a re-începte „serios” învățatura, de a urma liceul seral și apoi — de ce nu? — politehnica). Tot lui Paraschiv, care-i modelul în secția de „craații” — costume pentru bărbați, 1962 i-a adus bucuria unor calde aprecieri ale publicului bucurestean cu privire la produsele făcute din mîinile lui. Cîteva din costumele lucrate de el au fost prezentate la „Parada modei” de la Pavilionul de mostre; publicul le-a aplaudat; și, Paraschiv, aflat undeva, într-un colț retras al giganticei săli, strîngea tare mîna Mariei, care ridea înfundat de emoția lui.

Pentru Maria, 1962 a adus un spor important de salariu și — după propria-i expresie — de „prestigiu și-n fabrică, și în familie”. Ridicîndu-și calificarea la locul de muncă, ea a devenit din muncitoare-spanistă, muncitoare-sablonar, trecînd de la categoria a III-a la categoria a VI-a. Evenimentul s-a întîmplat prin aprilie, și luniile ce i-au urmat au fost marcate de cel dintîi steag de frunțas în întrecere.

— Și ce v-a mai adus anul acesta?

— Să le numărăm chiar pe toate? — i-o întoarce ospetului Paraschiv, parcă uimit.

ILIE PURCARU

(Continuare în pag. a II-a)

Sesiuni festive ale sfaturilor populare

În Capitală și în centrele regionale au avut loc sîmbătă și duminică sesiuni festive ale sfaturilor populare orașenești și regionale consacrate celei de-a 15-a aniversări a proclamării Republicii Populare Romîne. La sesiuni au luat parte deputați ai sfaturilor populare și numeroși invitați: muncitori frunțasi, ingineri, tehnicieni și funcționari, oameni de artă și cultură, militari.
Cu acest prilej au luat cuvîntul prim-secretari și secretari ai comitetelor regionale P.M.R., președinți și vicepreședinți ai sfaturilor populare, care au subliniat însemnătatea istorică a zilei de 30 Decembrie și succesele dobîndite de poporul nostru în cei 15 ani care au trecut de la proclamarea Republicii Populare Romîne. Participanții la sesiuni au trimis telegrame Comitetului Central al Partidului, Consiliului de Stat și Consiliului de Miniștri al R. P. Romîne, prin care își exprimă aprobarea și recunoștința față de politica partidului și guvernului nostru. În încheierea sesiunilor, au fost prezentate programe artistice consacrate aniversării republicii.

(Agerpres)

La Timișoara:

Dezvelirea Monumentului ostașului român

Cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a proclamării Republicii Populare Romîne, în parcul central din Timișoara a avut loc duminică dimineața solemnitatea dezvelirii monumentului ostașului român, ridicat în memoria ostașilor care au căzut în lupta pentru eliberarea patriei de sub jugul fascist.

deschis solemnitatea, au rostit cuvîntări omagiale tovarășii Petre Blajovici, membru supliment al C.C. al P.M.R., prim-secretar al Comitetului regional Banat al P.M.R. și general locotenent Ion Ionit, membru supliment al C.C. al P.M.R., adjunct al ministrului forțelor armate ale R.P. Romîne. În acordurile Imnului R.P. Romîne a avut loc apoi solemnitatea dezvelirii monumentului.

(Agerpres)

Fotografia de I. CUCU

În oășele copiilor

BILITZ

Peronul gării unui oraș de provincie. E după amiază. În general, în gară, la această oră e acalmie. Acceleratul spre București a trecut de cinci minute, iar personalul dinpre Bucaresti de 14 minute. Pe peron și în sala de așteptare sînt puțini călători. Unii așteaptă cursa de persoane — care trebuie să vină peste o oră și patruzeci și cinci de minute — iar alții au pierdut unul din cele două trenuri care au trecut prin gară, și încă nu s-au decis ce să facă. Pe peron se plimbă agale, ca niște oameni care nu se grăbesc, un băiat și o fată. Unul vine dintr-o parte, altul din cealaltă și se întîlnesc mereu, cu precizie, în dreptul ceasului.

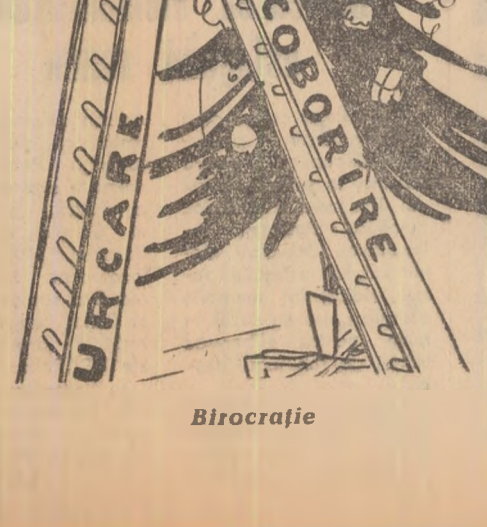
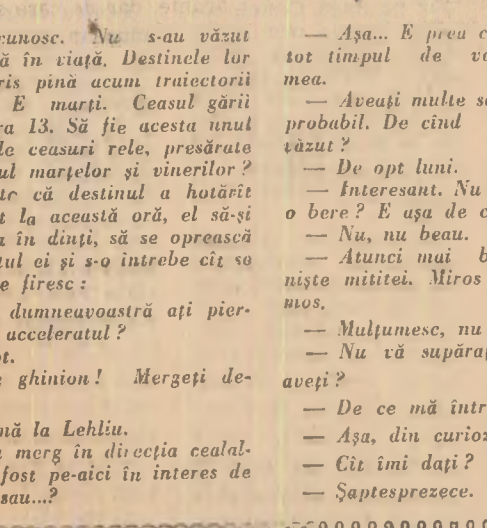
Convorbire pe un peron de gară

— Nu, am fost la sora mea.
— Ați stat mult?
— Două zile.
— Eu am fost în interes de serviciu. Am stat trei zile. Nu e prea interesant orașul.
— Nu știu, că n-am ieșit prea mult din casă.
— De ce?

— O, sînt mult mai bătrînă. Am nouăsprezece.
— Impliniți?
— Alături am implinit și eu douăzeci și unu.
— Mulți înainte.
— Mulțumesc. Ce profesie aveți? Dacă nu vă supărați, bineînțeles.
— Casieră? Inseamnă că aveți o răspundere foarte mare. Bani numerar, mereu atoută...
— Da, nu e ușor. Dumneavoastră? Duceți se poate, bineînțeles...
— Eu? Mai mult pe drumuri. Umblu de colo, colo... Sînt achizitor la O.R.A.C.A. Nu, serios, nu vrei să bem o bere și să mințim niște mîitei?
— Da, dar eu nu mîinc de doi. Și beau cel mult un tap.
— Cum dorești. Imi dai voie să-ți zic tu?
— Da.
— Zi-mi și tu la fel. Maistre, oți mîci, o halbă și un tap. Dar micuți te rog să-ți frigi bine. E simpatic bugetul ăsta, nu?
— Da, e draguș.
— Lume puțină... Și, în general, cum te distrezi?

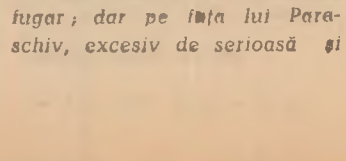
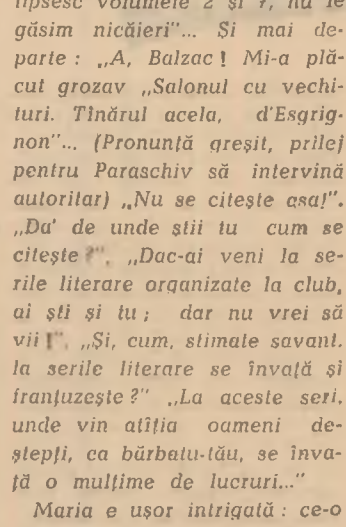
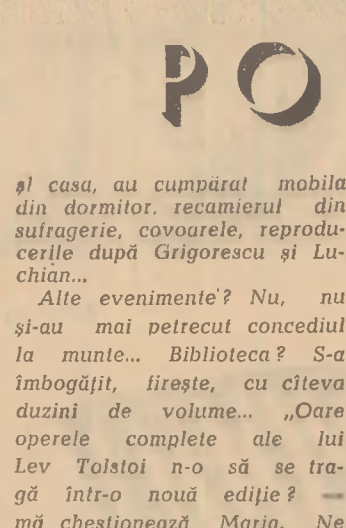
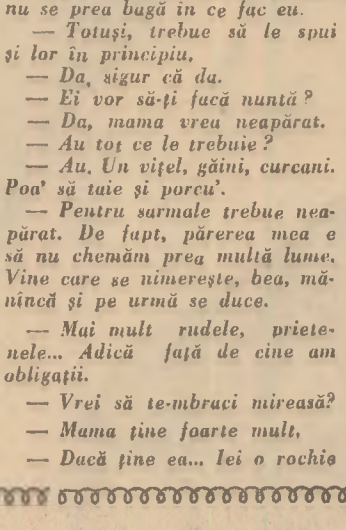
— Interesant...
— Ce?
— Văd că nu potrivim la gusturi. Mai la un mic.
— Mulțumesc.
— Nu știu de ce, dar în ultima vreme sînt cam trist.
— Da ce?
— Așa... Mereu singur... N-am cu cine schimbă o vorbă. Uneori mă plictisesc grozav. Și tu la fel?
— La fel.
— Nu-i bine singur. Altfel cînd ești tot... Mai discuți, mai vorbești... Nu?
— Da.
— În fond omul pentru asta o făcut, să-și aranjeze și el un cuib al lui.
— Asta așa e.
— Cum ai ochii, albaștri sau...?
— Mai mult verzi.
— Imi plac ochii verzi, desic o vorbă care zice că să nu te-nerezi în ei. Spune-mi, pîrînții tăi sînt de acord să te căsătorești?

imprumut de la cinema, n-are rost să mai dăm bani.
— E și un magazin pe Lipsceni care o închiriază. Poți să ieși tu de-acolo un costum negru.
— Lasă că am unul albastru aproape nou. Ce, nu merge albastru?
— De ce să nu meargă?
— Asta zic și eu. Cam cit ar dura pregătirile?
— Care? De nunta? Știu eu... O săptămîna. Totul e mîncarea. Și mama se pricepe foarte bine la gătit. Mai am și două mătuși...
— Ce-i azi?
— Marți.
— Inseamnă că pînă duminică viitoare ar putea să fie totul gata. Miine să-ți faci analizele.
— Tot am eu treabă pe la dispensar.
— Ce treabă ai?
— Trebuie să-i duc moașei un model de flanel. L-a văzut la mine și i-a plăcut.
— Aha. Mai luăm cite-o bere?
— Mai e un sfert de oră pînă la trenul tău. Eu mai am o jumătate de oră. Maistre, mai dă-ne, te rog, cite-o bere. Ce căldură! Parcă mă topești. Tu la fel?
— Da, și mie mie e cald.
— Noroc!
— Noroc!
— E bună, că-i rece... Mai spune și tu ceva.
— Ce să spun?
— Așa, ca să treacă timpul mai repede.
— Știu eu ce să spun? Mai bine să plătăm și să ne ducem la bagaje. Să nu dispară.
— Bine, plătăm. Maistre, cit face consumația? Opt micuți, două halbe și doi tapi. Poftim. Hai să mergem, că trebuie să sosească... Văd că n-ai bagaj prea mult.
— Cînd am venit, am avut, că i-am mai dus soră-mi cite ceva.
— Lasă că duc eu geamantanul.
— Uite că vine. O fi aglomerat?
— Nu cred. Te urci mai în spate. Hai, urcă-te repede, că-i dau eu geamantanul pe ferestra. Hai... Ți-ai găsit loc bun?
— Da, la ferestră.
— Atunci eu vin duminică dimineața, da?
— Bine. E un tren care sosește la zece.
— Să fii gata cu analizele pînă atunci.
— Da, imediat cum ajung la gară.
— Eu nu sînt eu prea multumit. Cu mama, un frate și doi prieteni... Poate trei.
— Bine, nici eu n-o să sîm prea multă lume.
— Uite că pleacă. La revedere! Călătorie plăcută! La revedere! La revedere! La revedere! Aolea! Hei! Alo! Pardon, da-ți-mi voie! Pat! Alo! Hei! S-a dus... Ce idiot sînt, doamne! Am uitat s-o-treb cum o cheamă. Nici măcar numele mic... Ia uite ce uiu pot să fii! N-am înțeles-o nici măcar unde vrea. Cum o găsesc eu duminică? Ia uite, dom-le, ce neglijență! Așa-i cînd te grăbești. În sfîrșit lasă că mă descurc eu. Oricum, am fost cam idiot. Maistre, mai adu-mi te rog o halbă. O halbă și doi micuți.

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

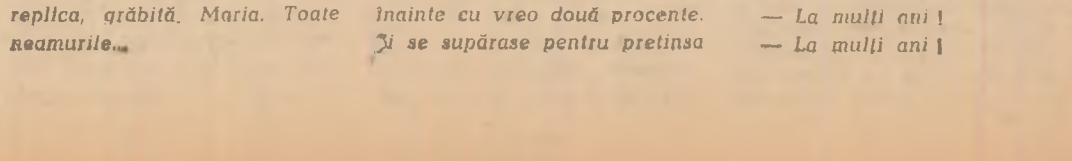
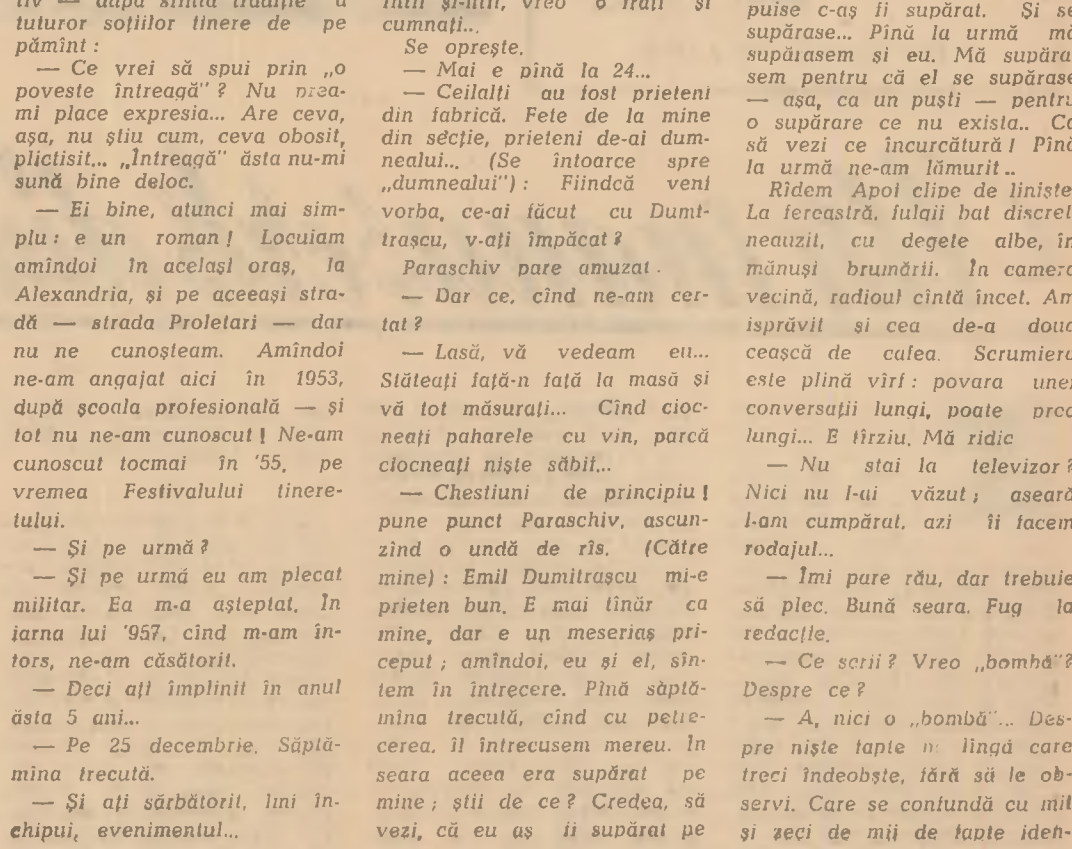
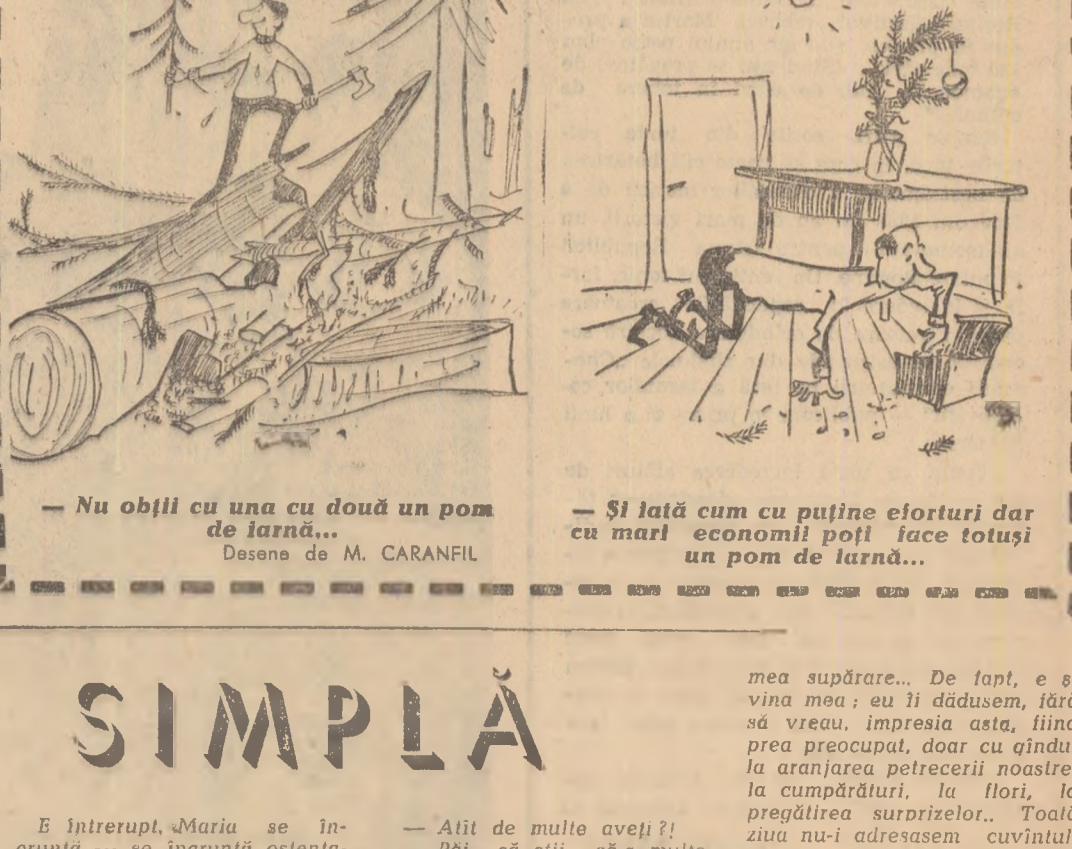
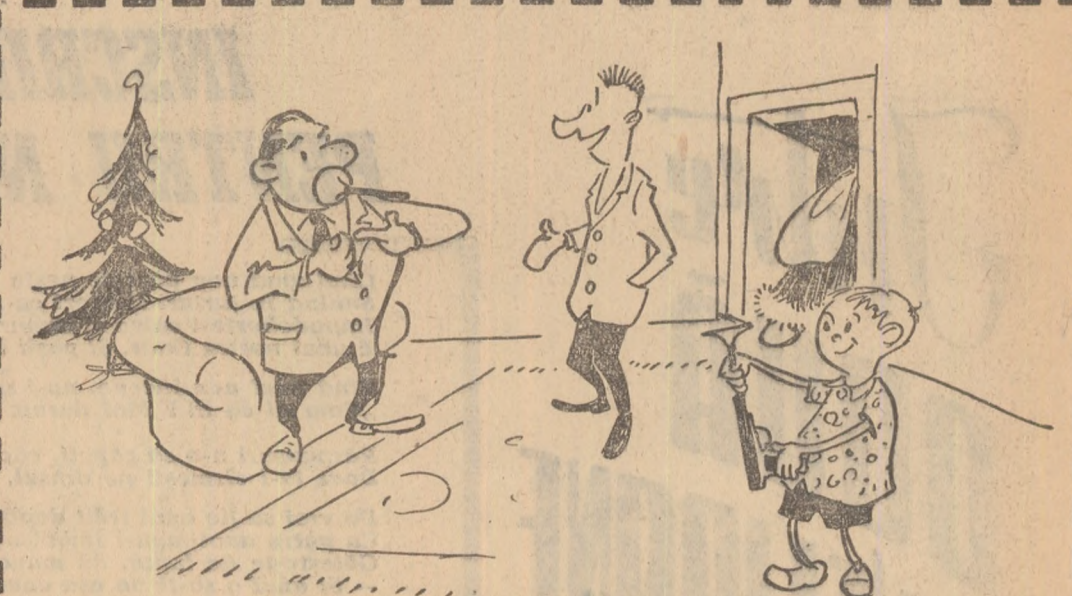
— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

Nu se cunosc. Nu s-au văzut niciodată în viață. Destinele lor au înscris pînă acum traiectorii diferite. E marți. Ceasul gării arată ora 13. Să fie acesta unul din acele ceasuri rele, presărate dealanțul marșelor și vinerilor? Cert este că destinul a hotărît ca exact la această oră, el să-și ia inima în dinți, să se oprească în dreptul ei și s-o întrebă cit so pnată de firesc:
— Și dumneavoastră ați pierdut tot acceleratul?
— Tot.
— Ce ghinion! Mergeți departe?
— Pînă la Lehlu.
— Eu merg în direcția cealaltă. Ați fost pe-aci în interes de serviciu sau...?

— Așa... E prea cald. Am stat tot timpul de vorbă cu sora mea.
— Aveați multe să vă spuneti, probabil. De cînd nu v-ați mai văzut?
— De opt luni.
— Interesant. Nu vrei să bei o bere? E așa de cald...
— Nu, nu beau.
— Atunci mai bine să luăm niște mîite. Miroș așa de frumos.
— Mulțumesc, nu vreau.
— Nu vă supărați, ce vîrstă aveți?
— De ce mă întrebați?
— Așa, din curiozitate.
— Cît imi dați?
— Săntesprezece.

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

— Mă duc la dans... văd că sînt.
— N-ar avea nimic împotriva, nu?
— Nu cred. De altfel, ei nici nu se prea bugă în ce fac eu.
— Totuși, trebuie să le spui și lor în principiu.
— Da, sigur că da.
— Ei vor să-ți facă nunta?
— Da, mama vrea neapărat.
— Au tot ce le trebuie?
— Au, un vișel, găini, curcani. Poa'...
— Pentru sarmale trebuie neapărat. De fapt, pîrerea mea e să nu chemăm prea multă lume. Vine care se nimereste, bea, mîncînd și pe urmă se duce.
— Mai mult rîdele, prietenule... Adică față de cine am obligații?
— Vrei să te-mbraci mireasă?
— Mama ține foarte mult.
— Dacă pîne ea... lei o rochie

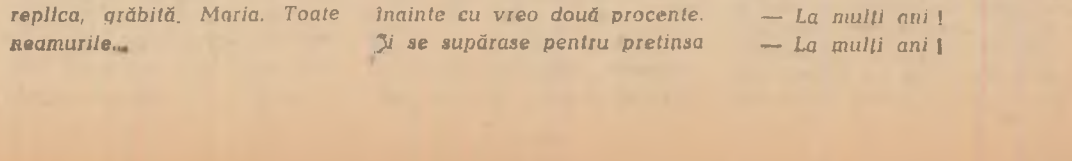
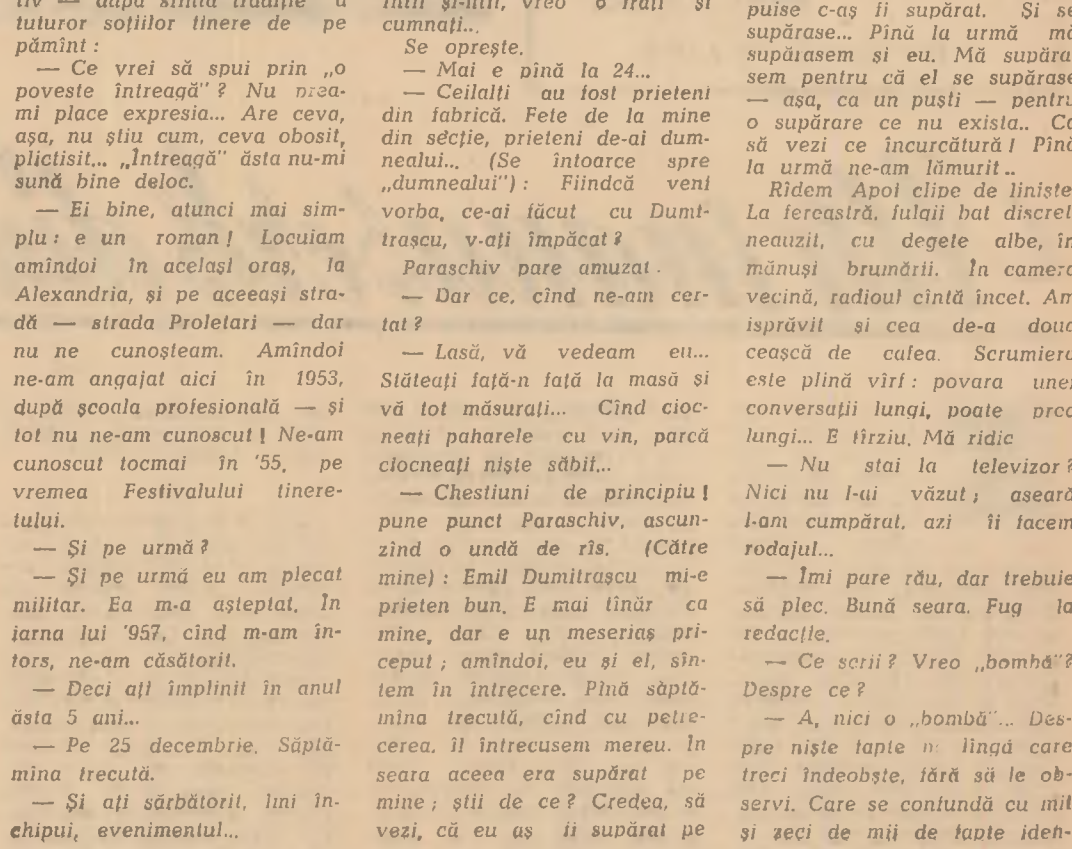
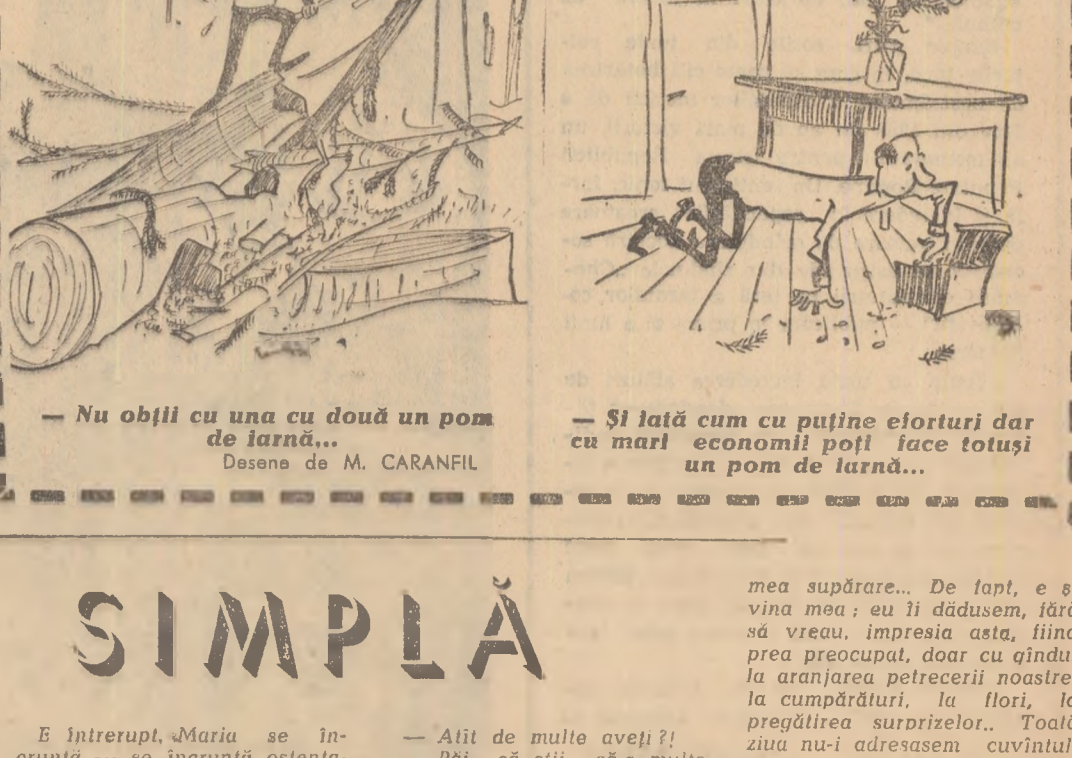
Pentru copilul laudărosului Moș Gerla a adus un pistol cu veniuzo.

Și doar hotărîserăm să nu ne cîștinim seara de revelion pînă la zile umoristice!...

Nu obșii cu una cu două un pom de iarnă... Și lată cum cu puține eforturi dar cu mari economii poți face totuși un pom de iarnă.

Cum arată un Don Juan imediat ce s-a aprins lumina după miezul nopții.

(Urmare din pag. 1)

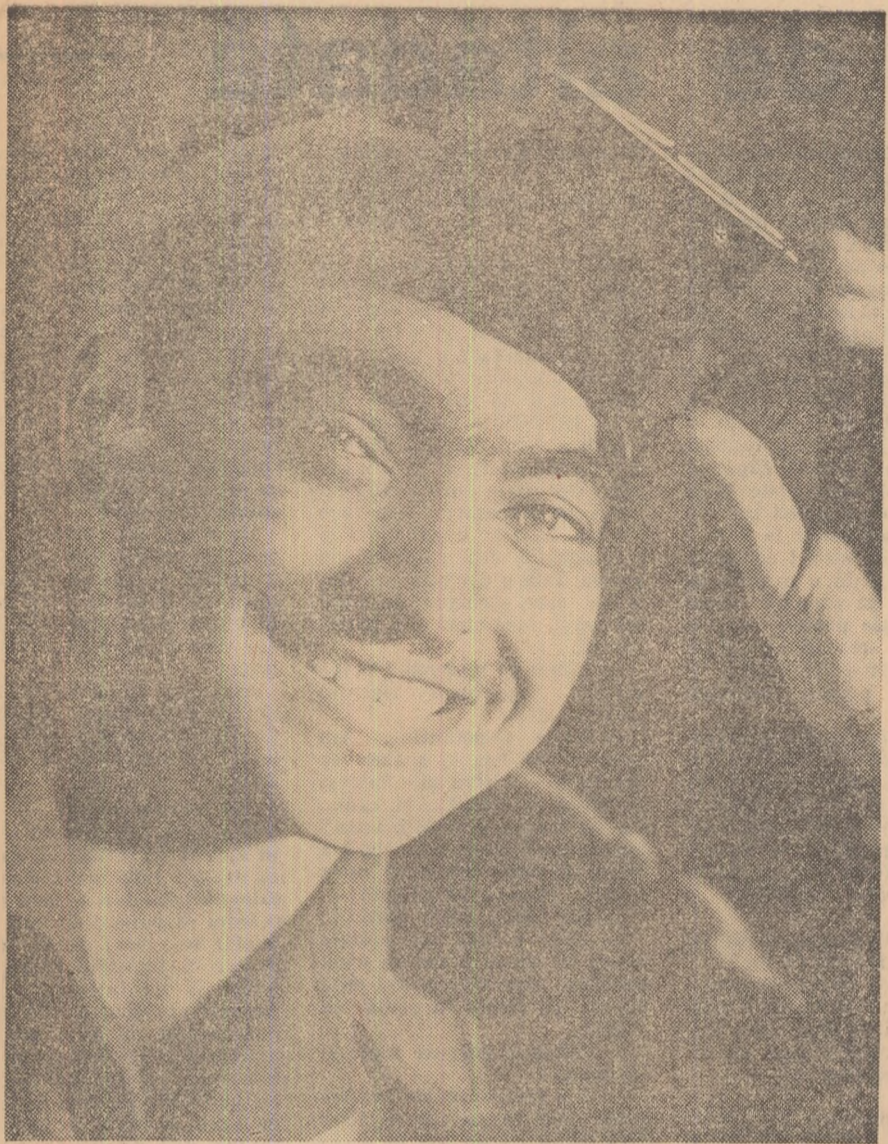
— Și prăjitura mea, care zace neatînsă în tîrlușul se plînge Maria. Stai de vorbă și nici n-o vedeți! Am reparat-o după ultimul manual al gospodinei — model... 50 de nucii, 400 de grame de irisă și...
Gustăm prăjitura și, o dată trecut cu succes acest prag (care se topește în gură) conversația se încheie din nou. Nu, nu vom povosi la toate evenimentele anului. Nu le vom enumera „chiar pe toate” reportierul, pus în condiția simplului musafir, se va mulțumi să asculte. Să asculte ceea ce gazdele socotesc nimerit să-i ofere; și-ait.
În anul acesta, la 23 noiembrie, Paraschiv, încheindu-și stagiul de candidat, a fost primit în rîndurile membrilor de partid. I s-au încredințat și primele sarcini: e agiutor în secția în care lucrează.
Tot în anul acesta, la 18 martie (o altă dată păstrată cu sfințenie în memoria tînerii căsnicii) au primit, ca atîtea alte zeci de familii din fabrică, locuința cea nouă: apartamentul acesta vast, luminos, cu camere mari, cu baie și bucătărie îmbrăcate-n faianță; exact ca-n dorința tînerii gospodine! Unde-au stat înainte? În masarda „de holtei” a lui Paraschiv, în care Costel n-avea loc să-și gonească în voie capul de lemn...
În anul acesta și-au mobilat

și casa, au cumpărat mobila din dormitor, recameriul din sufragerie, covorele, reproducerile după Grigorescu și Luchian...
Alte evenimente? Nu, nu și-au mai petrecut concediul la munte... Biblioteca? S-a îmbogățit, liresite, cu citeva duzini de volume... „Oare operele complete ale lui Lev Tolstoi n-o să se tragă într-o nouă ediție? — mă chestionează Maria. Ne lipsesc volumele 2 și 7, nu le găsim nicăieri!” Si mai departe: „A, Balzac! Mi-a plăcut grozav „Salonul cu vechituri. Tîndrăl acela, d'Esgrignon”... [Pronunță greșit, prilej pentru Paraschiv să intervină autoritar] „Nu se citește așa!” „Da” de unde stii tu cum se citește?” „Dac-ai veni la seriile literare organizate la club, ai ști și tu; dar nu vrei să vii?” „Și, cum, sîmlele sovant, la seriile literare se învață și franțuzește?” „La acele seri, unde vin atîtea oameni despleși, ca bărbatu-tău, se învață o mulțime de lucruri...”
Maria e ușor intrigată: ce-o fi oare adevărat? Îi spionează iugar, dar pe la lui Paraschiv, excesiv de seriosă și

mea supărare... De fapt, e și vina mea; eu îi dădusem, fără să vreau, impresia asta, lîind prea preocupat, doar cu gîndul la aranjarea petrecerii noastre, la cumpărături, la flori, la pregătirea surprizelor... Toată ziua nu-i adresasem cuvîntul, deloc, și el, ce vrei, și-nchisese ca-și în supărare. Si se supăraseră... Pînă la urmă mă supărasem și eu. Mă supărasem pentru că el se supăraseră — așa, ca un pușoi — pentru o supărare ce nu exista... Ca să vezi ce încurcătură! Pînă la urmă ne-am lîmurit...
Ridem! Apoi clipă de liniște. La ferestră, lulați bat discret, neauzi, cu degete albe, în mînuși brumăriți. În camera vecină, radioul cîntă încet. Am isprăvit și cea de-a doua ceașcă de cafea. Scrumeria este plină viri: povara unei conversații lungi, poate prea lungi... E ierziu. Mă ridic.
— Nu stai la televizor? Nici nu l-ai văzut; așeard l-am cumpărat. Azi îți facem rodajul...
— Imi pare rău, dar trebuie să plec. Bună seara. Fug la redacție.
— Ce scrii? Vreo „bombă”? Despre ce?
— A, nici o „bombă”... Despre niște lapte n-lingă care treci îndeobște, fără să le observi. Care se confundă cu mi și zeci de mi de lapte identice.
— La mulți ani!
— La mulți ani!

POVESTE SIMPLĂ

E intrerupt, Maria se încruntă — se încruntă ostentativ — după sînta tradiție a tuturor soșilor tinere de pe pămînt:
— Ce vrei să spui prin „o poveste întreagă”? Nu n-ami place expresia... Are ceva, așa, nu știu cum, ceva obosit, plictisit... „Întreagă” asta nu-mi sună bine deloc.
— Ei bine, atunci mai simplu: e un roman! Locuim amîndoi în același oraș, la Alexandria, și pe aceeași stradă — strada Proletari — dar nu ne cunoaștem. Amîndoi ne-am angajat aici în 1953, după școala profesională — și tot nu ne-am cunoscut! Ne-am cunoscut tocmai în '55, pe vremea Festivalului tinerețului.
— Și pe urmă?
— Și pe urmă eu am plecat militar. Ea m-a așteptat. În iarna lui '57, cînd m-am întors, ne-am căsătorit.
— Deci ați implinit în anul asta 5 ani...
— Pe 25 decembrie. Săptămîna trecută.
— Și ați sărbătorit, imi închipui, evenimentul...
— 24 de musulni — imi dă replica, gîbîită, Maria. Toate se supărăse pentru prînsa

Însoțitor fidel al reporterului cu condeiul, reporterul fotograf, el însuși un ziarist pasionat, aflat mereu în căutarea noului, a urmărit nu numai de-a lungul drumurilor patriei, dar și de-a lungul celor 365 de zile ale anului, bogăția de fapte ale vieții noastre socialiste. „O clipă!“... O declarație, și alt moment de viață s-a fixat pe peliculă. Priviți fotografiile din această pagină alese din albumul fotoreporterului nostru IONEL CUCU. Otelarul, tânăr și mândru, ca și finăru care lucrează cu ațita atenție, sint cunoscuți cititorilor. Alte teme? Moment dintr-o idilă... sau un moment din ziua când școlărița a fost sărbătorită pentru împlinirea „gravei” vârste de 18 ani...

va exercita o profundă înținerire asupra vieții social-economice a țării, va da un puternic avânt muncii creatoare a poporului nostru pentru desăvârșirea construcției socialiste.

„Bătea la ușă Întîiul Mai colectivist, iar pe ogoarele înfrățite ale țării suia în spice aurul pămîntului. Țara întreagă cînta, împreună cu poetul: „Sintem în larg, Departe în larg; Pămîntul țării E astăzi o mare Ce leagă mii de corăbii Cutezătoare, Cu steagul izbînzii Arzînd la catarg...”

Marile răspunderi

Ne este dat nouă să fim prima generație ale cărei visuri și se desfășoare cu aripi largi și să se împlinescă în anii în care pe meleagurile însoțite ale patriei a înflorit atotbiruitorul socialismului. Tinerete, conștiință a responsabilității. „Arzi, deci există! Ce vilvătăi. Ce rug superb sint anii tăi!” — așa definește poetul una din trăsăturile de caracter cele mai importante ale tinerului comunist: căutare mereu creatoare, patos și devotament, nestinsă strădanie ca în jurul tău totul să devină mai frumos prin participarea ta fierbinte la împlinirea idealurilor de viață comuniste.

„In dimineața zilei de 2 mai, în sala Palatului R.P.R. a avut loc adunarea fes-

nerii noastre, acoperiți de lumina acestei primăveri. Și așa cum floarea soarelui își îndreaptă chipul spre soarele ce-l dă lumina, gîndurile noastre cele mai frumoase pornesc spre cel ce a dat tineretii noastre strălucirea de aur și vigoarea lîmpe de izvorului, spre Partidul Muncitoresc Român. Am pus la temelie existenței noastre planurile lui înțelepte și crezul vieții ni l-am făcut din cauza lui sfînt”.

Iar aceste gînduri creionează chipuri: Iulia Pașcu, tehniciană, la Onești, distinsă cu Diploma de Onoare a C.C. al U.T.M., care lucrează la Combinatul de cauciuc sintetic din momentul în care prima cărămidă a fost așezată la temelie lui. Constantin Pașcu, tehnician, soțul Iuliei. Tractoristul Rusalin Jelelean și Maria Sebeșan, inginer agronom — mîndria gospodăriei colective din Parța, regiunea Banat. Sudori și ingineri, medici și ostași, studenți și artiști pentru care tineretea e sinonimă cu entuziasmul și hotărîrea matură. Dintr-un caiet de lectură al tinerii muncitoare Cheregi Emilia, elevă în clasa a IX-a seral a liceului „Elena Sirbu” reporterul extrage:

„Noi am deschis ochii la viața cu simțămîntul că nu numai obiectele care ne înconjoară sint ale noastre, ci totul: strada pe care pășim, școala în care învățăm, fabrica în care muncim, orașul nostru dominat de schele, întreaga țară în plină construcție. Pentru generația noastră, crescută după eliberarea patriei, acest simțămînt e la fel de firesc ca apa pe care o bem și ca aerul pe care-l respirăm. Să iei parte cu tot ce e mai bun în tine la construirea unei asemenea vieți — nu cred să existe mîndrie mai mare și nici bucurie mai copleșitoare...”

de fiecare dată cu opinia lor deschisă, cu căldura inimilor în ajutorul unuia sau altuia dintre tovarășii lor de muncă sau de învățătură încă influențat de mentalitățile trecutului. „Om este acel care muncește”, i-au arătat ei, convingător și ferm, unui tînăr pentru care distracția era totul în viață. Ei l-au ajutat să înțeleagă adevăratul sens al vieții, l-au ajutat să îndrăgească munca. Concret, dar și simbolic, aceasta e o victorie a colectivului socialist, un succes tot atît de însemnat ca și o importantă depășire a planului de producție într-o uzină sau pe un șantier.

Revăzute, reportajele zilelor fierbinți de vară oferă o amplă imagine a țării care se îngrijește să asigure cocs pentru furnale, oțel pentru industria constructoare de mașini, să strîngă recolta de pe ogoare, să o pregătească pe cea viitoare, să împlinească sărbătorile istorice și din viața poporului: 23 August.

La jumătatea lunii iunie întregul nostru popor se pregătea să primească oaspeți scumpi: sosea în țară delegația de partid și guvernamentală sovietică condusă de tovarășul N. S. Hrușciov.

A fost greu pentru reporterii să cuprindă în imagini întreaga bucurie a acestei întîlniri de neuitat. Intovărișindu-i pretutindeni cu ovații și urale, înconjurîndu-i cu toată căldura inimii lor pe oaspeții dragi, oamenii muncii din țara noastră au arătat încă o dată cât de trainică este prietenia care leagă de vece cele două popoare în cadrul familiei țărilor socialiste, strîns unite prin comunitatea de țeluri, sub steagul păcii și socialismului.

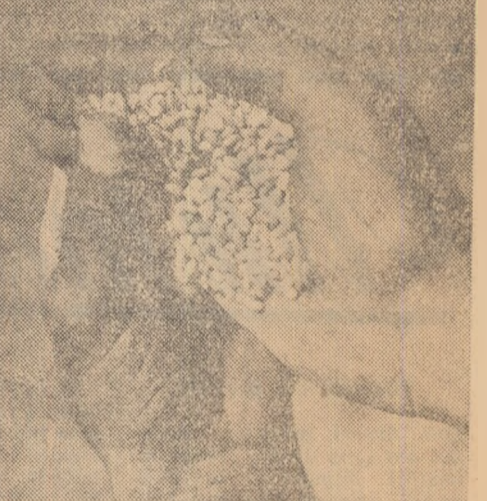
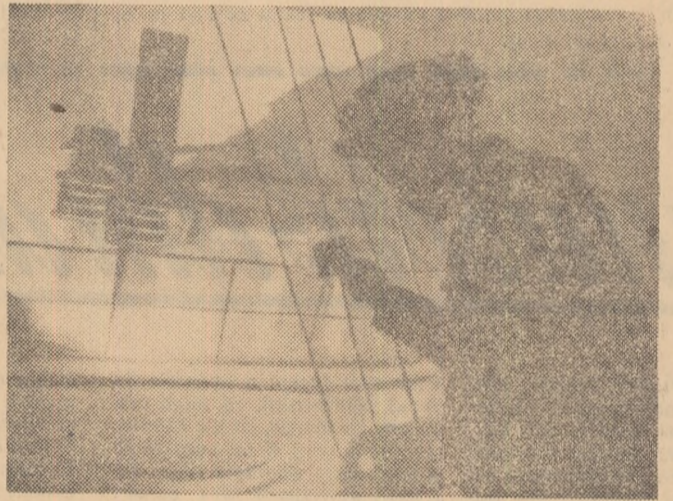
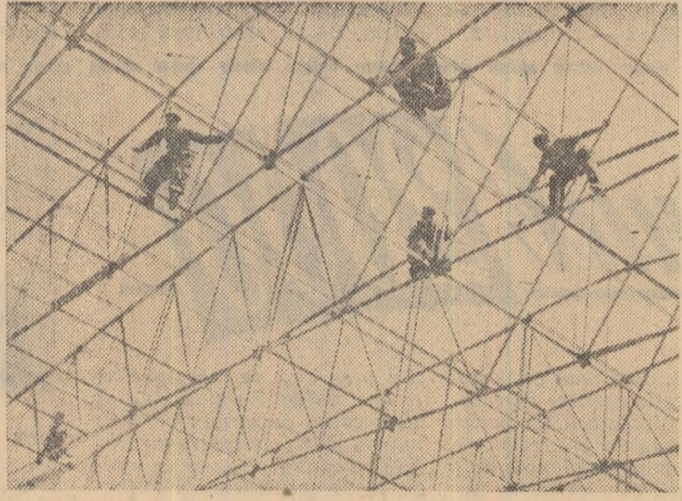
„Un eveniment de seamă din viața tineretului din întreaga lume: al VIII-lea Festival mondial. La redacția ziarului sosesc primele corespondențe telefonice: „Marea întîlnire a tineretului lumii”, „La Helsinki a fost înălțat drapelul Festivalului”, „Întîlnire cu Orașul de cristal”... „Și încă o corespondență: „Cuceritorul Cosmosului” — oaspete al Helsin-

cheim. E o imposibilitate aceste — le-am spus fiecare zi, dar chiar și teva dintre ele e foarte

Cîteva... A înt... Comb... Arit... se întiu... cifre. În... die din... clase și... crește l... ratoare, peste l... sport... „As... stagiur... nele „... „Ne... Iași, F... mîșoar... crescut... „Un... de vizite... de moștr... „150.000... cursurile a... cău... „Excepții... sambliu „Re... din America... „11.600 de... amatori; 6.500... de-al III-lea F... matori „I. L. Ca... Ce sint toate... multe altele desp... cursul anului 1962... stre de fiecare zi, unele mai importante, altele mai mărunte, dar de care sint legate cele mai frumoase visuri ale noastre.

„De ce cînt eu țara mea“

La ora cînd închidem reportajul de față, oră tirzie de noapte, secretarul de redacție ne-a pus pe masă penultimul nu-

„Teme dintre cele mai diverse, de la zborul pe schele al constructorilor, pînă la bogăția holdelor adunată cu propriile mîini”

„Dragă redacție — scriu la 26 mai elevii clasei a VI-a B din comuna Baba Ana — citind în ziarul „Știința tineretului” despre fapta frumoasă a tînărului medic care a salvat viața unui copil, ne-am simțit deosebit de mîndri că în țara noastră sint asemenea tineri de o mare frumusețe morală. Vrem să fim și noi ca ei. De aceea ne angajăm să obținem cele mai bune rezultate la învățătură, să bucurăm și noi societatea noastră”.

Zilele de la începutul lunii iunie au fost zile obișnuite, cu eforturile, grijile și bucuriile lor. Lucrul a mers bine și în uzine, și în cîmp, și în minele de cărbuni, și la școală, și pe șantier — peste tot viața s-a desfășurat normal, în ritmul ei viu, energetic. Au fost zile bune, rodnice; după orele de muncă tinerii s-au odihnit, au mers să gîtească pădurilor, la ștranduri, dăruindu-și timpul problemelor lor personale. Dar pentru că și în viața personală ca și în toate împrejurările vieții, tineretul nostru se străduiește să se comporte într-un mod demn de epoca în care trăiește, de-a lungul tuturor anotimpurilor anului 1962 colective mereu mai largi de tineri au dezbătut activ, pasionat, pe exemple concrete, aspecte ale muncii de educație, ale dezvoltării trăsăturilor morale înaintate. Ca într-o uriașă familie puternic unită, solidară, tinerii au venit

„Un eveniment de seamă din viața tineretului din întreaga lume: al VIII-lea Festival mondial. La redacția ziarului sosesc primele corespondențe telefonice: „Marea întîlnire a tineretului lumii”, „La Helsinki a fost înălțat drapelul Festivalului”, „Întîlnire cu Orașul de cristal”... „Și încă o corespondență: „Cuceritorul Cosmosului” — oaspete al Helsin-

„Un eveniment de seamă din viața tineretului din întreaga lume: al VIII-lea Festival mondial. La redacția ziarului sosesc primele corespondențe telefonice: „Marea întîlnire a tineretului lumii”, „La Helsinki a fost înălțat drapelul Festivalului”, „Întîlnire cu Orașul de cristal”... „Și încă o corespondență: „Cuceritorul Cosmosului” — oaspete al Helsin-

„Un eveniment de seamă din viața tineretului din întreaga lume: al VIII-lea Festival mondial. La redacția ziarului sosesc primele corespondențe telefonice: „Marea întîlnire a tineretului lumii”, „La Helsinki a fost înălțat drapelul Festivalului”, „Întîlnire cu Orașul de cristal”... „Și încă o corespondență: „Cuceritorul Cosmosului” — oaspete al Helsin-

Minuni în fiecare zi

Ultimele luni ale anului. Fără întreruperi, cu ritmicitate se împlineau planurile de muncă, se realizau visurile făurite în cea primă zi de ianuarie. Nu e număr de ziar în care să nu se vorbească măcar despre un fapt de mare importanță pentru economia țării, sau despre zeci și zeci de fapte cotidiene, dar pline de semnificații pentru anul pe care îl în-

„Un eveniment de seamă din viața tineretului din întreaga lume: al VIII-lea Festival mondial. La redacția ziarului sosesc primele corespondențe telefonice: „Marea întîlnire a tineretului lumii”, „La Helsinki a fost înălțat drapelul Festivalului”, „Întîlnire cu Orașul de cristal”... „Și încă o corespondență: „Cuceritorul Cosmosului” — oaspete al Helsin-

„Un eveniment de seamă din viața tineretului din întreaga lume: al VIII-lea Festival mondial. La redacția ziarului sosesc primele corespondențe telefonice: „Marea întîlnire a tineretului lumii”, „La Helsinki a fost înălțat drapelul Festivalului”, „Întîlnire cu Orașul de cristal”... „Și încă o corespondență: „Cuceritorul Cosmosului” — oaspete al Helsin-

Între două revelații

(Urmare din pag. 1)

frumuseți ale Bucureștiului aflat pe schele... Deschiderea celui de-al III-lea festival biennial de teatru pentru amatori „I. L. Caragiale”... „Puritatea oțelului”, reportaj despre construcția viitorului Combinat siderurgic de la Galați... Tumultoasă, plină de vigoare viața țării se desfășoară pe toate coordonatele ei.

Cu fiecare număr de ziar ceva cu totul deosebit respiră însă din reportajele și știrile venite de la sate. Cuvîntul partidului dădea minunate roade. Cîtești cu emoție fiecare rînd, retrînd cu emoție momentele de afirmare deplină a hotărîrii oamenilor de la sate, ferm convinși de justetea drumului arătat de partid. Schimburi de experiență, vizite, discuții și, firesc, încă o cerere și încă una și încă una, zeci, sute, se adăugau la cele existente: „Subsemnatul... țăran din comuna... cer să fiu primit ca membru al gospodăriei colective. Pentru bunăstare, pentru ferice, semnez...”

Veneau știri la ziar: „O nouă gospodărie colectivă în Maramureș”, „Noi gospodării în regiunea Bacău”, „O nouă gospodărie în Oltenia”. Strălucitoare, o muncă de conținut, răbdătoare și tenace a croit alba acestor victorii. Partidul a vegheat la respectarea cu strictețe a principiului liberului consimțămînt al țăranimii. Partidul a antrenat masele largi în acțiunea de popularizare a succeselor socialismului la sate. Și iată rezultatele! Noi gospodării — noi garoafe roșii înflorite în grădina socialistă a țării.

Tinerete, inimă fierbinte, Fii ostaș partidului părinte!

La chemarea partidului au răspuns și tinerii specialiști. Iată „Știința tineretului” din 10 februarie. O fotografie mare înfățișează un grup de studenți ai Institutului agronomic din București spunînd „La revedere” facultății în care au învățat. Titlul reportajului care însoțește fotografia: „Vom merge acolo unde este nevoie de noi”. Acordă interviuri redacției absolvenții ai institutelor agronomice din București, Craiova, Timișoara, care au hotărît să plece cu toții pe ogoare. La 25 februarie ziarul publică scrisoarea pe care absolvenții țeseni ai aceluiași Institut o adresează tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej:

REPORTAJ din reportajele anului 1962

„Răspunzînd cu însuflețire Chemării Consfătuirii pe țară a țăranilor colectivști, toți absolvenții promoției noastre am hotărît să mergem în gospodării colective”.

Semnază: „Promoția 1962”. Promoția 1962! Anii vor trece, multe alte zile ferice vor veni întregind pe a ceea pe care le-am trăit în acest an, pline de emoție vor rămîne însă clipele acelea cînd, într-un moment în care patria avea nevoie de cunoștințele lor, cînd partidul îi chemase la o muncă plină de răspundere, cele mai tinere promoții de agronomi ai țării au răspuns: „Mergem!”

Semnificativ e că la chemarea partidului au răspuns și alți specialiști în agricultură, dintre care mulți lucraseră la orașe, prin diferite instituții, cu funcții administrative. „Am hotărît să plecăm la sate”, scria ziarului un grup de tineri ingineri agronomi de la Sfatul popular raional Rm. Vilcea. Vor rămîne, de asemenea, în paginile ziarului, ca documente emoționante, fotografiile multor tineri ingineri din regiunile Bacău, Ploiești, București, Maramureș, Iași, Banat, tineri care au răspuns primii la chemarea partidului.

Marele ogor al țării

File de cronică vie a unor zile de neuitat: 18 martie 1962: colectivizarea agriculturii a fost încheiată în întreaga țară. Sarcina pusă de Congresul al III-lea al P.M.R. a fost realizată cu aproape patru ani înainte de termen. În țara întreagă au loc adunări entuziaste pentru desemnarea delegaților și invitațiilor la Marea Adunare Națională, convocată în sesiune extraordinară în cîntea încheierii procesului de colectivizare. O cifră impresionantă: 11.000 de delegați și invitați. Locul istoriciei sesiuni: cea mai nouă și mai impunătoare construcție a Capitalei: clădirea Expoziției onomiei naționale din vecinătatea Casei Științei. 27 aprilie: reportaje și fotografii din gării, de pe străzile Bucureștiului. Au sosit invitații. Capitala a îmbrăcat haină de sărbătoare. 28 aprilie: toate ziarele publică Raportul cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerii agriculturii prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. „Victoria socialismului la sate, spunea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej,

Revelionul de altădată

Și nimeni nu v-adeuce măcar o năcaș aurită...
Și haina-i zdreanță, gheața-i găurită...

Îți vine greu să crezi că toate acestea s-au petrecut aievea. Reportajul pe care îl reproducem mai jos (din ziarul „Dimineața”) a apărut în ajunul „noului an” 1932. În întinerul de sub podul de peste Dimbovița, își petreceau noaptea de revelion 1933 zeci și zeci de oameni care n-aveau de lucru, care strungeau hirtii vechi pentru a-și face un foc. În ziar e publicată și o fotografie dină cutacombel acelea. Iată o discuție cu o femeie care strîngea la piept doi copii, încercînd să-i încălzească.

— Cum te numești? o întrebase reporterul ziarului „Dimineața”.

— Ioana Constantin... Am vrut să mă bag la spală ca servitoare... Stau zile întregi în piață și aștept... și caut... Ce să fac cu copiiișii ăștia? Să-i omor? Unul e în clasa a III-a primară. Bărbatul mi-a murit... (Incepu să plîngă).

— De obicei unde dormi?

— Cite o dată mă plătesc oțiva lei chirie și am un scurt adăpost... Dar mereu sînt dată afară... că rămin în urmă cu chiria...

— Zilele următoare unde ai să dormi?

— E o femeie foarte cumsecade, doar foarte săracă, care cedează cu un pat de scinduri în odaia ei.

— Care-i drumul Serii, în Parcul Rahova, la numărul 15...?

Revelion de altă dată! Să mai cităm și zecile, sutele de anunțuri prin care se cerea ajutor de către familii bolnave, și mai ales de către mulți.

foarte mulți copii, care în noaptea de Revelion n-aveau nici cea mai mică bucurie? În ziarul de 1 ianuarie 1935 o stradă întregă („Doamna Ghica”), familie cu familie de pe această stradă, cerea ajutor. Numai citind aceste scurte anunțuri și te cutremuri. Nouă copii, șase copii, opt copii, zeci de copii... Toți cu părinții șomeri sau bolnavi! Nici o posibilitate de existență. Iată o singură familie: „Leana Gheorghe, strada Doamna Ghica nr. 53, cu 6 frați orfani. Locuiesc în groapă!”

De anul nou visurile noastre ale celor de azi, sînt mai frumoase ca oricînd și frumusețea lor sporește prin ceea ce visurile din 1962, din 1963, din 1960 s-au împlinit. Dar în trecut?

Iată ce scrie în articolul său de fond ziarul „Dimineața” din 2 ianuarie 1933, intitulat: „Puterea de a năcăș du!”.

„La micul nopții — spune articolul — punem cu toții o clipă de infanterie, o dungă neagră, lîure două date ale calendarului. Iar a doua zi ne scribim să punem un nou calendar în locul celui sfîrșit pentru ca numărul fiilor de hirtie să ne întrefînă iluzia. Această grabă de a include un nou capitol și de a deschide un nou s-a accentuat în anii din urmă, cu atât mai mult cu cît nădejdiile pe care le legăm de anul ce vine se dovedesc tot mai desarte. Dorim Năcăș-duhim. Clădim pe doline și năcășim. Dar fiecare zi care urmează lui 1 ianuarie nu ne aduce decît dezamăgiri!”.

După fiecare 1 ianuarie după fiecare revelion de azi zilele ne aduce bucuria înmîrării visurilor bolnave de ieri care dată la trecerea dintre ani.

Dezamăgiri? Au fost odăvta! Ele urmau altor revelioane, revelionelor unor vremi trecute. Le-au cunoscut părinții destul. Le-a sustrăduit ca tu să nu le cunoști, tinere cititor.

— Dar e bine să fii și tu cîte ceva despre ele, Vei înțelege mai bine fericele tă de azi.

EUGEN FLORIAN

„Să mai veniți la noi!”

Într-una din zile, membrii brigăzii artistice de la Școala nr. 7 din Calafat au fost oaspeții colecționarilor din comuna Cotești, raionul Pogoani, regiunea Galați în fața cărora au prezentat un interesant program de coruri, dansuri, recitări și piese: „Un iac și o porcesă cu haz”. De asemenea, în cinstea fraților colecționiști, orchestra elevilor a dat un concert de muzică populară românească care s-a bucurat de un frumos succes. După aceea, rînduți în semicerc, au apărut pe scenă coriștii. La un semn, rocile se uniră armonios, cîntecul înfiripă căpătînd putere și se auză parcă pe ogarele colecționarilor. Elevii au recitat apoi poezii cu teme variate ca: dragoste de patrie, de patrie, dragoste de muncă în colectivă.

La sfîrșitul programului, colecționarii ne-au spus: — Să mai veniți la noi.

GHEORGHINA NICU
Elevă

Dimitrie Georgescu, în etate de 36 de ani, din strada Căpităni Oct. Coorăscu, nr. 91 se află în cea mai cruntă mizerie.

Deși în putere, de aveau de muncă vreme de lucru, trăiește în mod grozav împreună cu familia sa, alcătuită din soție și 8 copii, dintre care cel mai mare în vîrstă de 15 ani, iar cel mai mic de un an. Ieri după-amiază (adică pe la ora cînd alții se pregăteau să meargă la cele mai luxoase restaurante) șomerul căpătase cîte știe de unde niște pine rece și a venit acasă într-un suflet, gîndindu-se la cele 9 guri flămînte care-l așteptau.

A aprins îndată o mașină de benzină, ca să prepare drept mincarea niște papară, mașina de benzina sîrind în timpul cît dura preparatul hranei și drept sobă pentru încălzitul încăperii.

Mașina fiind probabil defectă, a explodat, pricinind nefericitului șomer arsuri grave pe față și la gît. Și totuși e un bine pentru el fiindcă, luat fiind la spital, el se bucură măcar cît acolo i se va da în zilele acestor sărbători o ciorbă.

Dar ceilalți 9 oameni rămăși acasă? Ce fac copiii lui? ...Ce făceau copiii șomerului de Revelion? O spune o poezie semnată de Emil Isac, publicată în același ziar, cu cîteva zile mai înainte:

„Copii săraci, care nu aveți nici jucării, nici brad O, simt cum lacrimile voastre grele cad, și cum ați cere și voi dragoste și jucării și cum v-ați bucura și voi cu ceilalți fericiți copii!

Copii săraci, voi stați acasă! flămînzi la prăvălii O, cită strălucire, cite jucării!

politicienii — la Modern; bogătașii căutatori de plăceri — la Zisus”.

În aceleași ziare îi vom găsi și pe cei care nu făceau parte din... „publicul select”, nici dintre diplomați, nici dintre bogătași sau politicieni.

Tot în „Dimineața”, din 31 decembrie 1932, adică în ziua cînd fiecare trebuia să aștepte ora 12 noaptea și să spună „La mulți ani”, să cînte și să se veselească, s'a scris:

„Aseară, gerul a făcut multe victime. Cele mai de plîns sînt acelea care și-au găsit moartea din cauza mizeriei în care trăiau. S-au găsit morți în Capitală, în cauza că n-au avut un adăpost care să-i ferască de asprimea gerului. Alții, fiindcă n-au avut măcar un băț de lemn cu care să mai alunge din locuința lor mizeria frigului ce-l decăra”.

Această știre e publicată în același număr de ziar în care se anunțau „distracțiile grandioase” de revelion ale publicului „select”. Dar iată și altele:

„Iași. În comuna Ieribiceni a fost găsit ieri dimineață corpul neînsuflit al unei femei înghețate. În comuna Lungani a murit de frig locuitorul D. Chilacov. De asemenea, a fost găsită înghețată femeia Domnica Tarlungă. A murit de frig și locuitorul Const. G. Ejenariu, în etate de 42 de ani, din comuna Hîntevesti, Doroboi. Victime sînt multe în toată țara și cauza e una singură: mizeria”.

Un om de 42 de ani murea de frig și de mizerie cu o zi înainte de Revelion! Iată o altă știre publicată în ziarul din ziua de 1 ianuarie 1933, cu titlul: „Nenorocirea unui șomer”.

„Un șomer timpolar, anume

ucuria cuprinde întregul univers al preocupărilor noastre. „Totul e pregătit”? Și să-lă? Și pomul?

„Și mizeria, și vinul bun, și invitațiile? Totul! În magazine e o larmă și un du-te-vingo, care sporește încintarea și o notă în plus de festivitate clipelor pe care le mai are „bătrînul” 1962. Pe Șoseaua Viilor, în două blocuri care-sî oglinde spre stradă 600 de ferestre și în care locatarii s-au mutat abia de 10-15 zile, se putea vedea a-seară prin geamuri un spectacol unic chiar și pentru ecranul unui cinematograf: 600 de familii, adică părinți și copii, lucrau fiecare în apartamentul său, la împodobirea cu ghirlande și jucării a pomului de iarnă, 600 de familii — 600 de „pomii”. Vălfuțuți cită fericeie în sufletul copiilor și cu cîtă emoție și bucurie au prins părinții de crenguțe fiecare pozoală”.

„Așa e revelionul nostru de azi!”

„Dar revelioanele de altă dată? Ușile timpului care a trecut e greu să le mai deschizi. Dar să întorcem, ca și cu alte ocazii, paginile ziarelor vremurilor trecute și să ne dumirim. Nu-i lipsit de interes, nu-i așa? Ce spunea „Dimineața”, ce spunea „Adevărul”, ce lă spunea celelalte ziare de acum 25-30 de ani despre sărbătorirea revelionului?”

Iată „Dimineața” din 31 decembrie 1932.

„Publicul select al Capitalei și-a dat întâlnire la Revelion Căvura. Program grandios. Surprize senzaționale”. Sau: „Dimineața” din 30 decembrie 1934: „Diplomați vor petrece revelionul la Cina;

Teatrul de operă și balet al R.P.R.: COPPELLIA — miercuri 2, ora 19.30; LAKMIE — miercuri 2, ora 19.30.

Teatrul de stat de operă: MAM-ZELLE NITUQUE — luni 31, ora 19.30; LYSISTRATA — miercuri 2, ora 19.30 (spectacol televizat).

Teatrul Național „I. L. Caragiale” — sala Comedia: VICLENILE LUI SCAPIN — luni 31, ora 19.30, marți 1, ora 15.30; CERCUL DE CRETA CAUCAZIAN — marți 1, ora 19.30; APUS DE SOARE — miercuri 2, ora 15.30.

Teatrul Național „I. L. Caragiale” — sala Studio: BOLNAVUL INCHIPUIT — luni 31, miercuri 2, ora 19.30; MAȘINA DE SCRIS — marți 1, ora 15.30; DEZERTORUL — marți 1, ora 19.30; SICILIANA — miercuri 2, ora 15.

Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” — TACHE, IANKE SI CADIR — luni 31, ora 19, miercuri 2, ora 19.30; SPINTA IOANA — marți 1, ora 19.30; MAMOURET — miercuri 2, ora 10.

Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” — sala Studio: PROSTII SUB CLAR DE LUNA (premieră) — luni 31, ora 19, miercuri 2, ora 19.30; MENAJERIA DE STICLA — marți 1, ora 19.30, miercuri 2, ora 10; FOTBAL — miercuri 2, ora 15.

Teatrul „C. I. Notara” — sala Megheru — STEAUA POLARA — marți 1, ora 19.30; ANTONIU SI CLEOPATRA — miercuri 2, ora 10; CIOCIRLIARA — miercuri 2, ora 15.30; AM POST FIUL LUI — miercuri 2, ora 19.30.

Teatrul „C. I. Notara” — sala Studio: BUCĂRĂREASA — marți 1, ora 20; PATRU SUB UN ACOPERIS — miercuri 2,

TEATRE CINEMATOGRAFE TELEVIZIUNE

10.30: BĂIEȚII VESELI — miercuri 2, ora 16.

Teatrul Muncitoresc C.F.R.: O LUNĂ DE CONFORT — marți 1, ora 19.30; BĂIAT BUN DAR... CU LIPSURI — miercuri 2, ora 10; CORABIA CU UN SINGUR PASAGER — miercuri 2, ora 19.30.

Teatrul pentru tineret și copii — sala C. Mile: DE PRETORE VINCENTO — marți 1, ora 20; OCEANUL — miercuri 2, ora 20.

Teatrul pentru tineret și copii — str. Dobrogeanu Gherea: SALUT VOIOS — marți 1, miercuri 2, ora 17; O FELIE DE LUNĂ — marți 1, miercuri 2, ora 20.

Teatrul satiric-muzical „C. Tănase” — sala din Col. Victoriei 174: OCOLUL PĂMÎNTULUI ÎN 30 DE MELODII — luni 1, miercuri 2, ora 20.

Teatrul satiric-muzical „C. Tănase” — sala Savoy: TANASE SI REVISTA — luni 31, marți 1, ora 20; VORBA REVISTEI — marți 1, miercuri 2, ora 20.

Omul de lină ține rulează la Gh. Doja, Al. Sahia, G. Coșbu, București, Povestea anilor inflăcărați (ecran panoramic) Patria. Dă-i înscant fără grijă

Ultima bătălie, rulează la Olga Bancic.

Luni 31 decembrie 1962 21.00 Revelionul televiziunii — Își dau concursul: Grigore Vasiliu-Birlic, artist al poporului, Virginia Romanovski, Nineta Gusti, Dorina Drăghieș, Marcel Anghelescu, Ion Dăciac, artiștii emeriți, Constantin Ciocan, Lili Dușescu, Margareta Pîslaru, Dem. Rădulescu, Mihai Fotino, Nae Roman, Mircea Crișan, Horia Șerbănescu, Radu Zaharescu, Bimbo Mărculescu, Ion Antonescu-Cărbuș, Horia Căciulescu, o formație de dansuri din Ansamblul „Clocirlița” și alții. Dirijorii: Victor Predescu, Nicu Stănescu, artiștii emeriți, Edmond Deda, Gelu Solomonescu, Gheorghe Boldacu, Enrico Fanciotti și Ionel Lazărescu.

Marti 1 ianuarie 19.00 Jurnalul televiziunii: 19.15 „Povestea oglinzii de gheață”, fiece realizată la Patinoarul „23 August” de către Studiul Televiziunii în colaborare cu R.T.E.S.: 20.15 „La mulți ani 1963” — filme muzicale de televiziune; 21.15 Intimpări sub cupolă.

Miercuri 2 ianuarie 11.00 Teatrul pentru copii și tineretului comedie: „Doi la aritmetica”, comedie de Natalia Khikova. Interpretate de colectivi Teatrului pentru copii și tineret; 19.00 Anul sportiv 1962 în imagini; 19.35 Transmisiune de la Teatrul de Stat de Operă: „Lysistrata” de Gherase Dendrinu. În bucheire: buletin de știri.

secolului al XX-lea, cu proiecții variate, cu cunoștințe profunde și orizontul extens de larg și știind să împletească de minune acțiunile diverse care le solicită timpul și spiritul.

ar să ne întorcem la reportajul meu. Credeam că mă voi plătisi de moarte în această călătorie. O făcuser de altă oră încît cunoșteam terenul ca pe un desen pe care îl ai tot timpul înaintea ochilor. Dar cîntecul pionierilor, întrebările lor candid și răspunsurile pline de ingeniozitate și spirit ale topitorului, toată atmosfera sărbătorească de pe bordul Pionavului m-au readus în anii copilăriei. Bărgănil se desăfură sub privirile noastre, puternice și calm, întrebătu, ca o tabă de șah, de canelule de tripație. Poate că m-am grabit afirmînd că scriitorii de anticipație se lasău pradă fanteziei goale cînd afirmă că vom putea aduna și stoaera norii, pentru a aduce ploaia unde și cum vrem. Cu norii n-am reușit, ce-si drept, dar seceta totuși fusese izgonită. Lucrăsem și eu, în anii de practică al studenției, la unul din canelule Bărgănilului și acum, canelulele pe copii vorbim despre canale ca deservim un fapt de la sine înțeles, mă gîndeam că și prezidiuim trebuie să fie în firea adîncă a lucrurilor. Marea construcție se termină în timpul celei de a doua etape a folosirii pașnice a resurselor întregului glob. De altfel, în multe țări începuse această ofensivă împotriva secetei, pentru fertilizarea unor mari întinderi de pîmînt. Omeneia se eliberează de mult de porcii înarmărilor și toate vitregiile naturii începuseră să fie înlăturate, una după alta. Insemnătatea dezamăgiri generale și totale, care făcuse obiectul unei uriașe lupte desăfurate de omeneia doritoare de pace în cel de-al III-lea pătrar al secolului, se măsură acum în fertilitatea pîmînturilor, în lăturarea

pericolelor de inundație, înfrîngerea arșișilor pustitoare, pentru a nu da decît cîteva exemple. Pe temelia de neclintită a pații, omul reușise să mobilizeze resurse impresionante de luptă împotriva calamităților naturale.

Cinci ani a durat marea bătălie pentru înlăturarea definitivă a secetei de pe Bărgan, grînarul țării, și iată că acum pionierii, care știu despre această nămad din cărțile de ceașă, vedeau totul cu ochii lor, impresiile și proiecțiile acestei lucrări. Mecanicizarea totală și complexa de agricultură se înfăptuise de mult. Mii și mii de mașini perfecționate colindau ogarele, stringînd roadele pîmîntului. Lucrătorul în agricultură era specialistul cu o pregătire complexă, dirijorul acestei forțe mecanice uriașe care i se supunea. Zburam jos, la numai 300 de metri și în stăle noi, moderne, primite acoperite peste de acoperite plastice, se zăreau brazii uriași, scaldăți în toate călțiile, vestind noul an. Ne-am ridicat mai sus, pînă cînd, spre nord-est a apărut, în lumina de amiază, scînteietorul combinat de pe malul Dunării, în mijlocul marelui oraș Galați — Braila. Străvechea lupă pentru hegemonia încetată, dar nu prin biruință, a anilor orășu asupra altuia, ca în antea, Eliza, ci prin înfrățirea lor, din care rezultă cel mai mare oraș, după Capitală, Bucurestul, construit în anii glorioșului sezenal, pîra un bloc de mărgean, străjînd apele bătrînului fluviu. Pionav-ul a cîrmuit apoi spre Dobrogea.

e lângă Dunăre, se părea că trece un alt fluviu, mai înalt și mai argintiu. Nu era decît digul care apăra Bărganul de furia apelor. Vechiul pod de la Cerna-vodă, păstrat ca monument de artă tehnică, s-a văzut doar o clipă, apoi a apărut nemărginirea mării, pînă la orizont. Orașul Litorul, întins de la bra-

știu prea bine că înseamnă să te auzi strigat, în ziua cînd să dă vacanța de iarnă cînd să bîntuie sălăzurile la înălțare, pionierul Cutare va merge, la 30 decembrie, cu Pionavul, în cutare regiune a țării. Un singur 9 ore de deajuns să-ți pună în primădie această călătorie, pe care, așaltî, eu n-am făcut-o decît de patru ori. În restul anilor mai aveam și cite un 9...

Pionierii erau conduși de un om pe care îl cunoșteam foarte bine, maestrul topilor la un mare combinat din nordul țării. Fotografiiile din ziare, precum și poemele-reportaj ale cinematografiei și televiziunii îl făcuseră cunoscut prețutîndeni. Era un om străduin, în plină forță, avînd doar 50 de ani. Crescuse o drocie de copil. Cînd se făcuseră mari, remîșite, auzind de acut lipsa lor înscit, răspînzînd unii vechi pașuni, se hotărîse să-și dea examenul la Institutul pedagogic, dobîndînd astfel calificarea într-o a doua profesie. Faptul ca atare nu avea nimic neobișnuit: de cînd timpul de lucru începuse să fie tot mai mult redus, numărul celor care voiau să-și utilizeze timpul liber intrînd în multilateralul sistem de învățămînt era din ce în ce mai mare. Omul acesta care stăpînea la perfecție tainele topitorului, odată posedă cunoștințe tot atât de temeinice asupra științelor infantile, era autorul unor lucrări științifice pe teme educative tîrîne generații, colaborator al institutelor de specialitate și toată munca sa obștească de activist și-on centrate pe linia activităților pedagogice. Așa dă un om cît se poate de reprezentativ pentru generația născută în mijlocul

ocoteam că articolul este și bine documentat, și bine scris. Dar, în ultima clipă, redactorul șef m-a chemat din nou.

„Imi pare rău, mi-a spus, dar trebuie să-ți învia plăcerea. Trebuie să însoțești un Pionav. Decolează peste un șfert de oră, de la Băneasa”. Și așa m-am trezit îmbrăcat pe un Pionav. Sînt singur pe ațoane care se mai folosesc pe aeroportul Băneasa, deșpit de mult doborîștie pentru elicopterele comunale. Dar aceste avioane pentru pionieri oprise acți tocmă pentru a putea trimite apoi vizitatorii deasupra Capitalei. Acum, era un Pionav de 150 de locuri, venit din Mar-marure, pentru a duce copiii de deasupra Bărgănilului și Dobrogei. Am fost și eu pionier și

șor cum facem o excursie în jurul pîmîntului, că lîngă oricîce nu va merge, ca un căleșor. un robot care îi va rezolva la minut toate dilemele că... Înscîrșit, anticipații fără viitor! Adevăratele anticipații le-am pîșit, bîneștețele, în grandioasele planuri de perspectivă ale partidului. Fantezia este cu atât mai bogată, cu cît cunoști mai adînc realitatea, și asta se vedea clar și la marii scriitorii ai trecutului. Cîi care se numeau „de anticipație” ar fi, fără îndoială, mîhnit și mă vadă serînd tot cu stiloul și călătorind cu un tren electric... Pe de altă parte, și înțeleg. Dacă ar fi să scriu un reportaj despre anul 2.000, de pîidă, desigur că m-aș simți ispitit să construiesc o tehnică ideală, sau niște orașe suspendate. Nu sînt însă sigur dacă să face-o. Mie îmi place Bucurestul așa cum e azi, cu cele patru magistrale care îi impart în opt, cu micile lui parcuri de pe terasele blocurilor de 15 etaje, cu elicopterele ce bîzîie toată ziua transportînd oamenii de la un capăt la altul al orașului, cu lucrurile pe care plutesc insulele pneumatice pentru odihnă cu Teatrul Național de numai 1.200 de locuri! Vechiul pavilion al expoziției, flancat acum de doi giganți în care se desăfură expozițiile mondiale (simultane în toate capitalele) mîne drag pentru că-mi amintesc de anii tînușului ai desăbirării socializmului. Da, mi-e drag orașul meu, București, cu pitorescul lui inegalabil, cu tell lui plini de miresme. Am cercetat un album cu fotografii din București, fotografii făcute prin anii 1961 și 1962. Pe-aici Bucurestul era un vast șantier. Se construia, se con-

„He-he-he!” Cu sîmbuța noi la vale am plecat! Fotografia: IONEL CUCU

Sport. Sport

● Al doilea meci dintre echipele selecționate de hochei pe gheață ale R. D. Germaniei și U.R.S.S. s-a disputat sîmbătă seara la Berlin. Din nou victoria a revenit hocheiștilor sovietici. Scorul meciului a fost de 8-1 (3-0, 3-0, 2-1).

● În urma tradiționalului referendum, titlul de cel mai bun sportiv maghiar pe anul 1962 a fost atribuit luptătorului Imre Polvák, care la Toledo (S.U.A.) a cucerit pentru a treia oară centrul de campion mondial.

● Astăzi seară pe străzile orașului Sao Paulo se va desfășura tradiționala competiție de cros. La actuală ediție participă peste 300 de atleți reprezentînd

12 țări. Competiția se află la cea de-a 38-a ediție. Recordul probei este deținut de Manuel Faria (Portugalia) care a parcurs 7,600 km în 21'37" 4/10. Favoritul nr. 1 al probelor este argentinianul Osvaldo Suarez. El a mai cîștigat pînă acum de trei ori această competiție.

● Echipa cehoslovacă de hochei pe gheață, Spartak Praga și-a continuat turele în Elveția evoluînd la Davos în compania echipei austriece AC Klagenfurt. Hocheiștii cehoslovaci s-au dovedit superiori obișnuit victoria cu scorul de 7-1 (0-0, 1-0, 5-1).

Un manuscris din anul 2000

(Urmară din pag. 1)

1997. Atunci, proaspăt reporter, am scris despre semicentularul Republicii, și cum nu-mi uitasem una din cele mai dragi specialități ale mele — istoria — am retrăit cu emoție, experimentele principale ale ultimilor 50 de ani. Oamenii de atunci, fauritorii Republicii, îmi apăreau, din depărtarea anilor, în toată puritatea lor eroică, simpli și măreți, dominînd istoria și viitorul. E greu să-ți imaginezi astăzi (noroc că ne-au rămas cîteva opere literare într-adevăr valoroase, dar din păcate prea puține!) toată complexitatea născutului lor. Faptele din anii aceia au auzit un profund ecou în istoria țării. Ei au înfăptuit marea cotitură de la 23 August 1944, au fîrînt Republica, au pus temelia industriei socialiste și au înfăptit pentru toată deauna ogarele țării. Tot ei au înfăptuit grandiosul plan de perspectivă care a permis trecerea la construirea comunizmului. Dar cea ce ne impresionează în mod deosebit și acum, cu niște înalțătoare poezii, sînt documentele partidului nostru din perioada aceea. Partidul comunistilor, într-unid căi mai buni fii ai poporului, a fost cel care a luminat gîndul și fapta celor ce născuseră, el, cu clarviziunea și înțelepciunea lui, a dat aripi tuturor energilor și visurilor, conducîndu-le spre victoriile care au încununat acest secol măreț din istoria țării. Eu m-am născut în anul 1975, care a fost numit „poarta comunizmului”. De atunci a trecut un șfert de veac, am început să mă obișnuiesc cu gîndul că fac parte din „pe-

nerația de mijloc”, cum era numită înseși vreme, vîrsta mea (deși azi, cînt limita bătrîneții a fost sensibil împinsă înainte, 25 de ani înseamnă abia începutul tineretii) dar nu pot să mă gîndesc la istoria noastră fără să am și eu sentimentul plin de respect pentru munca într-adevăr titanică a părinților noștri în epoca eroică a desăvirării socializmului. Cam aceasta era și ideea articolului scris cu trei ani în urmă. Acum, trebuia să scriu despre felul cum era văzut anul nou 2000 de înaintășii noștri. Am găsit, citînd cărțile și publicațiile indicate de fișierul automat, fel de fel de idei, pe care le-am clasat în două mari categorii. Mai întîi fanteziile gratuite, de la cele groțefști pînă la cele grațioase, dar totuși absurde. Unele secute religioase (am explicat în articol ce înșamamă seacă, pentru că azi nimeni nu mai cunoaște asemenea termeni) și zăseră pentru 2000 sfîrșitul lumii. Caraghiostic acestor pronosticuri consta în repetarea similitare ale călugărilor sarlatani din preajma anului 1.000... Iar cît despre așa zisa literatură de anticipație... A fost o mare distracție pentru mine să ațez, și cred că și pentru cititorii săi afe, cum vedeau unii scriitorii lumea noastră în înscîrșitului că n-aveam în hîni numai cu pilele, că vom zbura cu înșirii, cu niște arpi cum cărate de la magazinele cu marfă în rate, că vom provoca și vom storce norii, fără nicio greutate, că pe niște bureți de baie, după voia noastră, pentru a aduce ploaia unde și cînd vrem, că vom zbura pînă în Venus și înapoi la feta de

strua mult, dispăreau cu peste noaptea vechile cartiere cu case paurite. Vizitatorii de peste hotare erau foarte impresionai de ritmul cu care se înșamă Bucegetii și-l considerau ca pe cel din țările mai frumoase orășe din Europa. Dar acum, cînd Bucurestul este, într-adevăr, unul din cele mai frumoase orașe ale lumii! V-ați imaginat voi, prieteni din anul 1962, cum va arăta Bucurestul anul 2000? Vă spun eu. Ca o floare cu petalele multicolore deschise spre soare, un oraș luminos, elegant, tînar, pitoresc ca o stațiune de odihnă. Puteți fi mîndri. Voi v-ați lăbit nesus de mult orașul vostru, i-ați făcut frumusețea cu minile voastre și i-ati-l cit e de de mîndru astăzi!

ocoteam că articolul este și bine documentat, și bine scris. Dar, în ultima clipă, redactorul șef m-a chemat din nou. „Imi pare rău, mi-a spus, dar trebuie să-ți învia plăcerea. Trebuie să însoțești un Pionav. Decolează peste un șfert de oră, de la Băneasa”. Și așa m-am trezit îmbrăcat pe un Pionav. Sînt singur pe ațoane care se mai folosesc pe aeroportul Băneasa, deșpit de mult doborîștie pentru elicopterele comunale. Dar aceste avioane pentru pionieri oprise acți tocmă pentru a putea trimite apoi vizitatorii deasupra Capitalei. Acum, era un Pionav de 150 de locuri, venit din Mar-marure, pentru a duce copiii de deasupra Bărgănilului și Dobrogei. Am fost și eu pionier și

cu gîndul că fac parte din „pe-